

Спасаючи життя (містика)

Віталій Гречка

Він серед ночі йшов похмурим лісом,
Неслися дивні звуки крізь туман,
І пазурі, гостріші ніж залізо,
Жадали знову крові свіжих ран.

У голові його блукали тіні,
Він чув постійно їхні голоси,
Вони будили пристрасті нестримні,
Фантазії пекельної краси.

Щось у повітрі лоскотало ніздрі,
Чиєсь, на смерть приречене життя,
Зірве він скоро плід, що схоже визрів,
І ліс луною рознесе виття...

Прокинувся, поглянув на годинник,
Зітхнув зі сміхом, пригадавши сон,
Яскраві сни - не сірість поліклінік,
Де вже чекає хворих ешелон.

Швидка зарядка, душ п'ятихвилинний,
"Поїм пізніше, голоду нема",
Кидає погляд на сім'ї світлини,
Журба - від стрічок чорного клейма.

Попереду - важка робоча зміна,
Чекає на хірурга безліч справ,
Спасе життів багато ця людина,
Та жодним більше, ніж вночі забрав.